

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

INDIA GREY

Susigrąžinti, kas prarasta

9,79 Lt / 2013 rugšėjis spalvis

Ficronų
palikimas

knygosite.lt

**India Grey
(Indija Grei)**

SUSIGRAŽINTI, KAS PRARASTA

Antrasis dilogijos
Ficrojų palikimas
romanas

Versta iš India Grey, In Bed With A Stranger, 2012
© India Grey, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-710-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Londonas, kovas.

Tai tebuvo trumpas pranešimas nekilnojamojo turto skiltyje viename iš sekmadienio laikraščių. Valgydama prancūzišką bandelę, storai užteptą aviečių džemu ir sėdėdama ant suglamžytų patalų, kurie pastarąsias tris savaites atstojo jiems visą pasaulį, Sofija tyliai cypelėjo.

– Tik paklausyk!

„Netikėtas Ficrojų palikimo posūkis.

Netrukus po Ralfo Ficrojaus, aštuntojo Hoksporto grafo ir Elnburgo pilies savininko, mirties, išaiškėjo, kad planuotajam paveldėtojui niekas nepriklauso. Artimi šeimai šaltiniai patvirtino, kad nuosavybė, Elnburgo pilis ir penki šimtai akrų Nortamberlando žemės bei nemažas gabalas aukšto lygio nuosavybės Čelsyje, atiteks Džasperui Ficrojui, jaunesniajam grafo sūnui iš antros jo santuokos, o ne vyresniajam jo broliui majorui Kitui Ficrojui.“

Įsidėjusi į burną paskutinį bandelės kąsnį, ji tęsė:

„Majoras Ficrojus, tarnaujantis karinėse pa-

jėgose, neseniai už drąsą buvo apdovanotas Džordžo medaliu. Tačiau manoma, kad drąsos jam pritrūko prisiimant atsakomybę už Elnburgą. Pasak vietinių, pastaraisiais metais pilis buvo beveik neprižiūrima, tad kitam savininkui lieka sunki finansinė našta. Nors kalbama, kad Kitas Ficrojus turi nemažai turto, gelbėtojo vaidmens imtis jis greičiausiai nesiryš...“

Ji mestelėjo laikraštį šalin ir nusilaižiusi nuo pirštų džemą žvilgtelėjo į Kitą.

- Nemažai turto? - Ji pasimuistė po antklode ir šypsodamasi pabučiavo jam petį. - Puikiai skamba.

Kitas, vis dar bundantis iš miego gelmių, kilstelėjo antakį.

- Taip ir maniau, - atsiduso jis ir apsivertė ant šono. - Tu tik lėkšta, ciniška barakuda.

- Tu teigus, - rimtai palinksėjo Sofija, suspausdama lūpas, kad nenusišypsotų. - Tiesą sakant, mane domina tik tavo pinigai ir nuostabus namas Čelsyje. - Rankos mostu ji apėmė miegamąjį su vaizdu į sodą. - Todėl nusprendžiau pakęsti tavo nuobodų charakterį ir vidutinišką išvaizdą. Jau neminint nuviliančių įgūdžių lovoje.

Kai jis netikėtai po antklode kyštelėjo karštą

ranką jai tarp šlaunų, Sofija cyptelėjo.

- Atleisk, ką ten sakei? - niūriai burbtelėjo jis.

- Sakiau... - aikelėjo ji. - Kad mane domina tik tavo... pinigai. - Jis stebėjo, kaip aptemsta jos akys, rankai kylant vis aukščiau. - Visada troškau būti turtingo vyro žaisliuku.

Jis pasirėmė ant alkūnės, kad geriau ją matytų. Jos plaukai driekėsi per visą pagalvę - kiek blankesni nei tą dieną, kai pirmąsyk ją pamatė traukinyje, labiau kaštoniniai, nei bugienio uogų; veidas buvo švarus, be makiažo. Niekada nebuvo gražesnė.

- Ne turtingo vyro žmona? - paklausė ramiai jis ir pasilenkė pabučiuoti jai virš raktikaulio.

- O ne. Jei jau kalbame apie santuoką, noriu ne tik turto, bet ir titulo. - Jo lūpoms artėjant prie jos lūpų, balsas ėmė kimti.

Jis nusišypsojo ir įkvėpė jos odos kvapo.

- Gera žinoti. Kadangi ką tik netekau titulų ir nuosavybės, tikriausiai nederėtų nė klausti.

Jis pajuto, kaip Sofija įsitempė, išgirdo tą tytulėlių nuostabos ir susijaudinimo aiktelėjimą.

- Na, gal leisčiausi į derybas, - tarstelėjo ji. - Ir, sakyčiau, dabar tinkamas metas derėtis...

- Sofija Grynham, - tarė jis rimtai. - Myliu ta-

ve, nes esi graži, protinga, atvira ir atsidavusi...

- Komplimentai man patinka, - atsiduso ji ir užsimerkė jausdama jo rankas vidinėje šlaunų pusėje. - O *tai*, manau, tik dar labiau pagerins situaciją.

Jo krūtinė įsitempė, ir jis vėl aistringai pažvelgė į ją.

- Myliu tave, nes žinai, kad apatiniai yra geresnė investicija nei drabužiai, nes esi drąsi, juokinga ir seksuali. Svargsčiau, ar bent susimąstytum apie vedybas su manimi?

Jos akys plačiai atsivėrė ir pažvelgė į jį. Stai-ga jos šypsena tapo tyra ir neįtikėtinaidžiaugsminga. Lyg kylanti saulė.

- Taip, - sušnibždėjo ji, žvelgdama į jį apstulbusiomis, blizgančiomis akimis.

- Manau, būtų sąžininga tau pranešti, kad mano šeima manęs atsisakė...

Ji švelniai suėmė jo veidą delnais.

- Galime sukurti savo šeimą.

Surauktais antakiais Kitas užkišo už ausies jos plaukų sruogą ir pajuto, kad nuo jausmų gniužulo gerklėje darosi sunku kalbėti.

- Be to, neturiu nei titulo, nei pilies, nei žemių.

Ji nusijuokė ir prisitraukė jį į glėbį.
- Patikėk, kitaip ir nenorėčiau...

Pirmas skyrius

Po penkių mėnesių.

Britų karinė bazė, karo teatras.

Ketvirtadienis, 6:15

Saulė kilo nudažydama dangų rausvai, o smėlį aukso spalva. Ranka trindamasis akis, maudžiančias nuo smėlio ir nuovargio, Kitas apžvelgė dykumą ir susimąstė, ar tebebus gyvas, kai saulė ims leistis.

Jis miegojo apie valandą, galbūt dvi ir sapnavo Sofiją. Kūnas buvo ištinęs nuo jaudulio, mintys lėkė šuoliais, o šnervėse vis dar tvyrojo jos odos kvapas.

Jau geriau nemiga.

Penki mėnesiai. Dvidešimt dvi savaitės. Šimtas penkiasdešimt keturios dienos. Troškimas jau turėjo būti aprimęs, bet jis tik suintensyvėjo, tapo nebeįmanomas. Jis jai neskambino net tada, kai ilgesys degino it lazeris, žinojo, kad tik įpiltų alyvos į ugnį. Žinojo ir tai, jog per šešis tūkstančius mylių neįmanoma pasakyti nieko, ko pakaktų.

Dar viena diena.

Po dvidešimt keturių valandų jis išskris iš čia. Skris namo. Būrio vyrai juto prislopintą jaudulį, palengvėjimo ir nekantrios mišinį, kuris pasta-
rašias savaites, dienoms tirpstant, vis augo.

Kitas tokio jausmo nejautė.

Jis ilgą laiką dirbo su bombomis. Niekada to nelaikė kažkuo daugiau nei tik darbu – purvi-
nu, nemalonių, sudėtingu, varginančiu, kelian-
čiu priklausomybę, bet būtinu. Bet tai buvo
tada, kai jis mąstė, o ne jautė. Kai jo jausmai
buvo saugiai užrakinti giliai, palaidoti taip, kad
jis nė nežinojo juos ten esant.

Dabar viskas kitaip. Dėl melų, kuriuos tėvu
vadintas vyras žarstė jam visą gyvenimą, jis
nėra tas, kas manėsi esąs. Bet ir meilė Sofijai
it sprogmuo atvėrė jam akis; dabar darbas at-
rodė dar purvinesnis, rizika didesnė, šansai
mažesni. Smarkiai mažesni.

Dar viena diena. Ar jo sėkmė tiek tvers?

– Majore Ficrojau. Kava, sere. Mes beveik pa-
siruošę judėti.

Kitas pasisuko. Pilstydamas kavą Seperis
Luisas išniro iš virtuvės ir ėjo link jo. Nuoširdus
devyniolikmetis berniokas buvo entuziastingas
it vokiečių dogo šunyti. Kitą tai vertė jaustis
bemaž tūkstančio metų senumo. Jis paėmė

emaliuotą puodelį ir išsiviepi.

- Ačiū, Luisai, - nutęsė Kitas. - Kitiems mano pažįstamiems rytais kavos atneša sultingos sekretorės. O štai tu man atneši kažką, ko skonis kaip šviežiai užplikyto purvo.

Luisas nusišypsojo.

- Grįžęs namo pasiilgsite manęs.

- Nuoširdžiai tuo abejoju. - Kitas gurkštelėjo dar kavos ir pakilo eiti. Bet prieš tai reikia pamatyti smunkantį Luiso entuziazmą.

- Laimei, tu kur kas geresnis pėstininkas nei baristas, - šūktelėjo jis per petį. - Atsižvelk į tai grįžęs namo, gerai?

- Taip, sere! - Luisas nuskubėjo iš paskos. - Ir leiskite pasakyti, kaip gera buvo su jumis dirbti, sere! Išmokau tiek daug. Prieš šį žygį nebuvau tikras, kad noriu likti kariuomenėje, bet stebėdamas jus nusprendžiau tapti išmiuotoju.

Kitas sustojo. Ranka trindamas žandikaulį, apsisuko.

- Ar turi merginą, Seperi?

Luisas pasimuistė, veide ėmė maišytis pasididžiavimas ir gėda. Adomo obuolys ėmė šokinėti.

- Taip. Kelę. Po dviejų mėnesių turėsime kū-

dikį. Grįžęs pasipiršiu jai.

Prisimerkęs, žvelgdamas į plokščią horizontą, Kitas linktelėjo.

- Ar myli ją?

- Taip, sere. Kartu esame dar neilgai, bet... taip, tikrai ją myliu.

- Tada pasinaudok mano patarimu. Išmok išvirti padorią kavą ir susirask darbą „Starbucks“ kavinėje, nes meilė ir išminavimas nederą. - Nusišypsojęs Kitas gražino jam emailuotą puodelį. - Dabar keliaukim ir pabaikim šį reikalą, kad visi galėtume grįžti namo.

- Atleisk, kad pavėlavau.

Plačiai šypsodamasi, kas visiškai nepriminė atgailos, ir mėgindama savo pirkinių maišais neišversti alaus, Sofija įslydo į kėdę priešais Džasperą prie nediduko stalelio.

Jis šelmiškai nužvelgė maišus.

- Spėju, buvai siaubingai įstrigusi... - Jo antakiai šovė aukštyn pamačius nežymų Kovent gardeno erotinio butiko logotipą didžiausio maišo kamputyje. - Grįžus Kito laukia smagumynai.

Grūsdama maišus po stalų, Sofija padėjo didžiulę puokštę ką tik nusipirktų ryškių gėlių ant kėdės šalimais ir pamėgino susitvardyti,

kad nesivieptų kaip įsimylėjusi svajoklė.

- Ką tik išleidau nederamą sumą pinigų, - prisipažino ji, čiupdama valgiaraštį ir užsidėdama akinius nuo saulės ant galvos, kad galėtų jį perskaityti. Stalas, kurį išrinko Džasperas, stovėjo raudonos stoginės pavėsyje. Jis taip skyrėsi nuo Kito, kad atrodė neįtikėtina, kaip jie galėjo šitaip ilgai tikėti, jog yra broliai.

- Ir gana nederamiems dalykams, kiek žinau tą parduotuvę. - Džasperas žvilgtelėjo į maišo kampelį.

- Tai tik naktiniai, - skubiai tarė Sofija, vildamasi, kad jis neištrauks padykusio sidabriškai pilko šilko gabalėlio ir nepademonstruos jo pietauti susirinkusiai miniai populiariausiame Kovent gardeno restorane. - Ėjau pro šalį, ką tik gavau atlyginimą už vampyrų filmą, o Kitas grįžta rytoj, tad pamaniau, kodėl gi ne? Bet, tiesą sakant, tai kainavo labai daug.

- Nebūk paika. Tos dienos, kai pirkdavai drabužius labdaros parduotuvėse, o duoną iš nupigintos parduotuvės lentynos, baigėsi, mieloji. - Džasperas apsižvalgė, kad pagautų padavėjo žvilgsnį, tada atsisuko į ją ir nekantraudamas patrynė rankomis. - Teliko vos kelios vienišės valandos, kol grįš Kitas ir tapsi jo sužadėtine. Ar jau suplanavai laukinį vakarėlį?

- Saugau tai jo grįžimui po maždaug... - Sofija pasitikrino laikrodį telefone. - Dvidešimt aštuonių valandų. Pažiūrėkime... pas juos penkiomis valandomis daugiau, tad dabar jis kaip tik turėtų būti bebaigiąs paskutinę pamainą.

Džasperas, matyt, pagavo nerimo gaidelę jos balse, nes uždėjo ranką ant jos.

- Negalvok apie tai, - tarė jis tvirtai. - Tau nuostabiai sekėsi. Aš išeičiau iš proto, jei ten būtų Serchijus ir kasdien loštų su mirtimi. Tu labai drąsi.

- Nelabai, palyginti su Kitu. - Sofijos gerklė išdžiūvo ir link jų einant padavėjui ji pažvelgė į valgiaraštį. Mėgino įsivaizduoti Kitą - karštą, purviną, išsekusį. Jis penkis mėnesius prižiūrėjo vyrų batalioną, jų poreikius iškeldamas virš savųjų. Dabar ji troško, kad jis sugrįžtų ir galėtų juo pasirūpinti.

Na, ir visa kita.

- Sofe?

- Ką? Ak, atleisk. - Suvokusi, kad padavėjo tušinukas pasirengęs užrašyti jos užsakymą, Sofija paprašė Nicos salotų - pirmo valgiaraštyje pasitaikiusio patiekalo. Skrupulingai užrašęs, padavėjas manevruodamas tarp stalų išėjo....